RONALD WYETH

KRUTÉ REMESLO

MARENČIN PT

PT

Kruté remeslo

Ronald Wyeth

KRUTÉ REMESLO

MARENČIN PT

Copyright © Ronald Wyeth, 2018
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2018
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2018
Design © Marta Blehová, 2018
Jazyková úprava Sylvia Sachs
728. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0323-0

kapitola 1

01. júna 2014

„Nevedela som, že máš brata," povedala pani Alexandra Grass s miernou, no vypozorovateľnou nespokojnosťou v hlase i vo výraze. Snažila sa potlačiť negatívne pocity, vyplynuvšie z faktu, že nevedela niečo dosť podstatné o mužovi, za ktorého je piaty rok vydatá.

Nie celkom sa jej to podarilo. Pozerala rovno pred seba, obe ruky držala pevne na volante. Mimovoľne pritisla pedál akcelerátora. Veľký bordový Buick zrýchlil. Šli takmer šesťdesiatpäťmíľovou rýchlosťou. Disciplinovaní Kanaďania na diaľnici číslo 403 z Toronta cez Mississaugu, Burlington a St. Catharines ku hranici so Spojenými štátmi udržiavali predpisových päťdesiatpäť míľ. Jediný, kto šiel podstatne rýchlejšie, bol kanadský policajt na modrobielom Chevrolete, dobiehajúci zozadu tmavočervený Buick. Alexandra Grass si ho všimla v spätnom zrkadle. Zaradila sa do pruhu vpravo a spomalila na rýchlosť vozidla pred ňou. Kanadský policajt presvišťal okolo. Nakrátko k nim obrátil tvár s očami ukrytými za slnečnými okuliarmi. Vyzeral veľmi slušne, a pritom dosť ostro, ako takmer všetci slušní a dosť ostrí kanadskí poliši.

„Neprišla na to reč," riekol jej manžel, pán Arthur Grass, po chvíli. Videl, že jeho pani zostala trochu rozladená. Bolo mu to ľúto. Veľmi ju miloval a na jej vnútornej pohode mu naozaj záležalo. Jeho brat, nie príliš podobné dvojča, nebol niekým, o kom by chcel či potreboval dáko zvlášť rozprávať.

„Mal som ti o ňom povedať, prepáč." Položil jej ruku na zátylok. Začal ju jemne láskať prstami. Čiernohnedé vlasy mala zopnuté do copíka. Vždy sa mu tak mimoriadne páčila, aj teraz sa díval na jej krásny profil s indiánskym nosíkom, s peknými viditeľnými lícnymi kosťami, s pevným a štíhlym hrdielkom bez ochabnutej pokožky. Vo veku takmer štyridsaťsedem rokov to bola síce nenápadná, no krásna žena láskavej povahy a sviežej mysle.

„Áno," povedala. „Mohol si." V hlase mala isté uvoľnenie.

„Nehnevaj sa, prosím. Andrew je moje… odlišné dvojča."

„Dokonca *dvojča*," riekla zložiac jednu ruku z volantu. Sotva znateľným pohybom hlavy dala najavo, ako sú jej Arthurove prsty na zátylku príjemné.

„Žil desaťtisíc kilometrov ďaleko. Nemal som dôvod sa o ňom zmieňovať. Neboli sme v kontakte dvadsať rokov. Naposledy som ho stretol v New York City v deväťdesiatom druhom. Žil v Queense, vo štvrti Jackson Heights. Živil sa… vlastne bol pasák. Jeho firma mala noblesný názov a oháňala sa zárukami slušnosti v každej vete reklamného prospektu, ale v podstate išlo o privátny sex-servis. Tvrdil, že jeho štyri dievčatá, neskôr ich bolo päť, sú exotické spoločníčky na také účely, ako je príjemná konverzačná večera, návšteva kultúrnych a športových podujatí, odborná asistencia a doprovod na služobné cesty. Pritom to boli síce veľmi pekné, ale zle anglicky hovoriace a trochu ohrublé štetky z východnej Európy, dve Rumunky, jedna Maďarka, jedna Česká a k nim pribudla ešte jedna štyridsaťštyriročná cigánka zo severnej Moravy, ktorá nevedela anglicky vôbec a ktorá už skúsila úplne všetko. Bola trhákom pre sedemnásť- až dvadsaťročných zasranov a sedemdesiatročných úchylákov.

Andrew sa pokladal za podnikateľa a za pravého amerického selfmademana. Mňa pokladal za ekonomického migranta, kým on bol vo vlastných očiach politickým utečencom. Zdrhol totiž ešte za komunistov v osemdesiatom druhom, keď

sme obaja mali osemnásť. Pôvodne sme boli dohodnutí traja a malo sa ísť podľa môjho plánu, ibaže ja som dostal hnusnú angínu, mal som tridsaťdeväť teplotu. Nechali ma doma a zdrhli sami. Podľa môjho plánu a na člne, ktorý som na tento účel vyrobil a odskúšal. Keď som si potom odskákal tri roky v komunistickej námornej pechote a po rozpade Juhoslávie som za ním došiel do New Yorku, pozeral na mňa zhora – on, politický utečenec, na mňa, ekonomického migranta, ktorý prišiel vyžierať bohatú Ameriku. Strávili sme spolu šesť týždňov, potom som odišiel na juh. Obaja sme boli radi."

„Kam na juh si odišiel?" opýtala sa Alexandra. „Sadni si trošičku bližšie," poprosila zavrtiac sa.

Automobil bol vpredu vybavený sedadlom pre troch. Arthur sa prisunul k manželke. Pravou rukou si našla jeho dlaň.

„Najprv som skúšal šťastie v Atlantic City."

„V hre?" opýtala sa prekvapene.

„Kdeže," usmial sa. Okolo očí sa mu utvorilo pár vrások.

Alexandra si ich všimla. Nemladneme, pomyslela si. Arty vyzerá na štyridsať. Pred piatimi rokmi, keď ma zbalil, vyzeral na tridsať. Stále je štíhly, šľachovitý, neuveriteľne pohyblivý a silný. No už nemá rád niektoré veci, ktoré mu predtým nevadili. Pred piatimi rokmi zoskočil zo striešky verandy z dvojmetrovej výšky ako ocelot. Minulý týždeň z tej istej striešky síce zoskočil, ale oveľa opatrnejšie, a ešte to aj ohundral. Príde deň, keď zlezie po rebríku. Čas sa oklamať nedá. Dostali sme ho veľmi málo. Musíme využiť, čo sa dá. Trúfame si, sťahovať sa v tomto veku. Ja mám štyridsaťsedem, Arty päťdesiatjeden. Sťahujeme sa z Európy do Ameriky. Máme niečo našetrené, Arty predal našu loď a svoju firmu na obchod s kovmi, mne vyšla kniha – vysokoškolská učebnica sociálnej psychológie. Dala som výpoveď na univerzite. Chcem zostať doma a napísať ďalšiu knihu. Nie odbornú, ako je tá prvá, a nie písať ju

desať rokov ako tú prvú. Chcem napísať príbeh, beletriu, niečo zaujímavé, trochu napínavé a trochu kriminálne. A sexi, prečo nie. Arty si chce zasa otvoriť malú firmu. Chce dovážať smaragdy z Južnej Ameriky, rubíny z Indie, Nepálu a Bhutánu.

„Saška," ozval sa pán Grass.

„Prepáč," vzdychla. „Zamyslela som sa. Čo si robil v Atlantic City?"

„Hľadal som prácu, no práce nebolo. Nie pre mňa – vyzeral som asi príliš ako šupák. Tak som tiahol ďalej. Zaumienil som si navštíviť mys Hatteras, ktorý som poznal z jednej krásnej knižky."

„A navštívil si?" opýtala sa Alexandra. Chcela, aby sa jej manžel rozhovoril a dal jej nahliadnuť do tých častí jeho života, ktoré ešte nepoznala.

„Navštívil," prikývol. „Mal som ohromné šťastie, prišla obrovská, neskutočná búrka z juhovýchodu. Videl som počasie, v akom v spomínanej knižke stroskotala na tom mieste plachetnica."

„Ozajstné šťastie," súhlasila Alexandra veselo. „Kde si tam býval?"

„Nikde. V dunách. Búrku som prežil pod prevráteným starým člnom, spopod ktorého som pozoroval šesťmetrové vlny. Rozbíjali sa pod majákom a vodná triešť lietala do tridsaťmetrovej výšky a stovky metrov ďaleko. Bolo to úchvatné divadlo."

„Zohnal si prácu?" chcela vedieť Alexandra. Tlačidlom privrela strešné okno nad ich hlavami. Páčilo sa jej, že takmer tridsaťročný automobil je vybavený dokonalým užívateľským komfortom, je vo vynikajúcom technickom stave – ako sa bol vyjadril jej technicky fundovaný manžel; je obrovský, v neposlednom rade krásny, a stál smiešnych štyritisíc kanadských dolárov.

Bolo ôsmeho mája. Druhého o tretej popoludní prileteli

z Európy. Priviezli so sebou iba dva ruksaky s osobnými vecami, ktoré si podali ako cargo v Londýne na letisku Heathrow po tom, čo všetkými svojimi pozemskými majetkami vybavili, naplnili a zapečatili lodný kontajner. Bol tam Alexandrin obľúbený nábytok, obe ich motorky, desiatky krabíc a desiatky ďalších vecí, s ktorými sa nechceli rozlúčiť – a vzhľadom na prijateľnú cenu kontajnera ani nemuseli. Kontajner bol adresovaný do nákladného terminálu v Jersey City. Vyzdvihnúť si ho mali jedenásteho alebo dvanásteho mája. Zostávalo im pár dní, z ktorých niekoľko strávili v Toronte kúpou a registráciou automobilu. V ňom sa teraz viezli po diaľnici do Niagara Falls, kde chceli pozrieť si vodopády, prespať v moteli, na druhý deň dopoludnia pokračovať do Štátov.

Na ôsmeho mája bolo prekvapujúco teplo. Až teraz navečer, keď už slnko kleslo k horizontu a sčervenelo, sa mierne ochladilo a Alexandra obmedzila vetranie cez strešné okno. Amerika ich privítala modrým nebom, veselým slniečkom, jasnými farbami, príjemnými vôňami aj lahodnými chuťami, ako zistili po niekoľkých dňoch stravovania sa v Toronte v reštauráciách, bufetoch a prevádzkach s rýchlym občerstvením.

„Nenašiel som nič stále," zavrtel hlavou Arthur. „Jedno popoludnie som vykladal loď, druhé som nakladal ľad do trawleru, potom som dva dni natieral dno jednej lode a palubu druhej. Niečo som si zarobil, no iné než krátke jednorazové príležitosti som nezohnal. Šiel som ďalej na juh." Arthur sa na chvíľu odmlčal.

„Porozprávaj mi to celé."

„Ktovieako ani nie je čo. Dostal som sa do oblasti Miami, tam som robil údržbára v turistickom rezorte, čo znamená, že som opravil asi sto slnečníkov a sto plážových lehátok. Pretiahol som niekoľko razy jednu Portorikánku a šiel som preč."

„To som nechcela vedieť!“ povedala Saša naoko prísne. Pozrela do ľavého zrkadla. „Bola pekná?“ opýtala sa nezbedne a trošku koketne.

„Krásna,“ prisvedčil s veselo pridvihnutým kútikom úst. „Na Portorikánku dosť vysoká a štíhla.“

„A… aká bola?“ pokračovala Alexandra trochu hanblivo.

„Zlatá, zlatučká. Hanblivá. Páčilo sa jej to a hanbila sa predo mnou. Bola taká zlatučká, že som kvôli nej takmer neodišiel.“

„Prečo si nakoniec odišiel?“

„Skamarátil som sa s jej dvoma bratmi a s jej otcom. Vysvetlili mi – priateľsky – že s ňou môžem chodiť, ak si ju chcem vziať. Inak ju zbytočne zraním. Vzal som to, nechal som jej dopis a stratil som sa.“

„Kam si šiel?“

„Do Južnej Ameriky. Kúpil som si letenku do Montevidea. O tom som ti už rozprával.“

„Bol si odvtedy ešte s bratom?“

„Nie. Viac ako dvadsať rokov o sebe nevieme. Dvadsaťdva rokov. Až na jeden telefonát roku dvetisícjeden. Pohádali sme sa kvôli otcovi, potom mi od neho prišiel jeden hlúpy list, odpísal som mu podobne hlúpy list, potom zomrel otec a jeho žena ho pochovala sama.“

„Prečo sama? Prečo nie aj vy ostatní? Ty, brat, ostatní?“

„Brat na to proste kašľal, lebo z New York City to mal asi štyri hodiny lietadlom… Neviem, proste tam nešiel. Dcéra otcovej tretej ženy s úplne iným mužom... Asi nenašla dôvod tam chodiť.“

„A ty?“

„Trčal som v Afrike. Telefonát aj dopis bratovi, to všetko prebehlo z Afriky.“

„Aha,“ usmiala sa Alexandra. Minulosť svojho tuláka manžela dávno brala ako niečo samozrejmé a nepodstatné. Niekedy na to zabúdala.

„Aký je tvoj brat... Andrew – aký je povahovo? Čím sa líšite a čím ste si podobní?“

„Podobní sme si fyzicky. Máme rovnakú výšku a v minulosti sme mali aj rovnakú váhu. Boli sme približne rovnako silní, no ja som býval vytrvalejší. On zabehol výborne sto metrov, ja osemsto. On sa naučil viesť čln a hneď prestal vodáčiť, stačilo mu, že si obstaral dračiu loď na balenie báb. Ja som vodáčil koľko rokov a nezbalil som na to ani len Guru, tú krátkovlasú blondínku, čo vodáčila na našej lodenici a mizerne hrala pingpong.“

„Povie sa stolný tenis,“ riekla Saša veselo. „Aký ešte bol Andrew?“

„Obľúbený trojkár, skoro štvorkár – z hroziacej štvorky sa vždy vykecal, alebo si obstaral dobrý ťahák, alebo ma prinútil dať mu opísať.“

„A ty? Čím ste sa ešte líšili? A ako ťa prinútil dať mu opísať?“

„Ja som bol nezaujímavý jednotkár a dvojkár, na každom vysvedčení som mal prospech s vyznamenaním. On mal pri každom vysvedčení najviac báb okolo seba a najviac krásnych báb na párty v klubovni – ktorú som obstaral ja. Opísať ma prinútil proste tým, že bol môj brat. Spýtal sa ma, či ho fakt nechám v srač... či ho nechám utopiť sa. Nenechal som, hoci som na to mal tisíc razy chuť. Keď sme šli cestou zo školy okolo zmrzlinárne, ak mal dinár, kúpil si jeden kopček punčovej a mne nedal ani liznúť s tým, že jedna je dvom málo. Keď mal dva dináre, kúpil si dva kopčeky punčovej a nedal mi ani liznúť s tým, že ja nemám rád punčovú, ale citrónovú.“

„Stále ťa to škrie?“

„Neškrelo ma to ani vtedy. Bol som skôr len pozorovateľom vecí, nevpúšťal som do toho osobné pocity. Otca sme nemali, matka na nás v podstate kašľala spravodlivo, rovnakým dielom. Ja som sa na rozdiel od neho staral o starkých, čo on neznášal. Ja som to robil rád, pretože som ich proste

mal rád, a aby som zachoval dekórum, predstieral som, že to obťažuje aj mňa. Podobne to bolo s varením. On neznášal, keď mu mamka nakázala postarať sa o niektorú časť varenia, napríklad šúpanie zemiakov, krájanie hranolkov alebo ich nekonečné vyprážanie. Ja som varil celkom rád a frflal som len naoko. Ukázalo sa to na strednej škole, keď som si dal rady s prípravou obstojnej stravy a nemuseli sme konzumovať sardinky a lunchmeat z konzervy. Aj neskôr sa mi to tisíc razy oplatilo."

„Správne si to vykladám tak, že ty si bol šikovnejší, ale on úspešnejší?"

„Približne áno. Mal aj lepšie nápady a viac. Vedel čokoľvek vymyslieť a čokoľvek dať do pohybu. Potreboval k tomu ale ľudí. Nie je, presnejšie *nebol* na sólo veci. Teraz aký je – neviem."

„Mal si ho rád?"

„Nie," Arthur zovrel pery a pokrútil hlavou. „Toleroval som ho a niekedy aj chránil, dokonca aj tak, že o tom ani nevedel. Robil som to preto, lebo krv nie je voda. Aspoň vtedy som si to myslel. Omnoho radšej som mal našu malú sesterničku Snežanu."

„Čo je s ňou teraz?"

„Neviem. Vydala sa, má dve deti, žila nešťastne, odišla od muža, rozviedli sa, ďalej neviem. Je tomu mnoho rokov, čo nemám žiadne správy. Bola nekonečná vojna, všetko sa roztrhalo, ja som sa túlal po svete. Trvalo to strašne dlho. Takú dobu žiadne vzťahy neprežijú. Ani priateľstvá, ani láska, ani rodinné vzťahy."

„Prečo si mamu pochovával sám? Kde bol Andrew?"

„Neviem. Vyšiel som z basy,[1] šesť dní nato zomrela mama. Nemal som kontakt vôbec na nikoho. V jej pozostalosti som adresy nenašiel. Pochoval som ju a vyparil som sa. Bral som to tak, že moja rodina medzitým prestala existovať."

„Ako si sa s tým vysporiadal? Myslím emočne."

„Neriešil som to, žiadne emócie to vo mne nevyvolalo. Mal som trochu pocit neskutočna z toho, že umrela mamka. No rodina pre mňa prestala existovať potom, čo som definitívne opustil Juhosláviu a Chorvátsko, a neusadil som sa nikde, žil som raz tam, raz tam. Čiže to bolo niečo, čo už bolo v mojom živote dávno prítomné. Mal som úplne iné starosti aj záujmy a nejakú dobu nato som si našiel novú frajerku."

„Povedz mi o nej niečo," riekla Alexandra po chvíli mlčania s veselou vyzývavosťou v hlase.

„Je krásna," povedal uchopiac Alexandrin copík. „Tmavovlasá, hnedooká. Ľúbezná," pohladil ju po šiji. „Bystrá, mierna, veľmi zvedavá."

„Miluješ ju?"

„Strašnestrašne. Je tým najlepším, čo ma v živote postretlo."

„Aká je v posteli?" opýtala sa s odvrátenou hlavou. „Vzrušuje ťa viac než tá Portorikánka?"

„Omnoho viac," prisvedčil. „Baví ma to s ňou. Je sexi," prešiel jej prstom cez líčko, „štíhla, prítulná, má nežnulinkú... povahu. Dnes večer si to všetko overím v tomto obrovskom autiaku, čo je vnútri ako menšia sametová obývačka."

„A ešte má aj farbu ako nevestinec," dodala pobavená Alexandra, skĺznuc očami po bordovej palubnej doske, bordových tapacírovaniach dverí, bordových poťahoch sedadiel zo zvláštneho šifónového velúru.

Minuli St. Catharines. Diaľnica sa zahýbala k juhu. Blížili sa k Niagara Falls. Slnko už zapadlo, zvečerievalo sa, počet áut na diaľnici vzrastal. Alexandra, už zasa dobre naladená, udržiavala päťdesiatpäťmíľovú rýchlosť. Na starom rádiu v prístrojovej doske nastavila country stanicu a nechala ju potichu hrať. Niežeby zvlášť milovala country. Urobila to kvôli manželovi. Arthur mal country rád. Všimla si, že keď sa doma v Európe dohodli a rozhodli presťahovať sa do Štátov,

z ich domáceho audio zariadenia sa začala častejšie ozývať country hudba. Arthur, ako sa ukázalo, poznal spamäti mnoho pesničiek Hanka Williamsa, Johnyho Casha, Willyho Nelsona, Dolly Parton. Potichu si ich žundral popri práci na počítači alebo počas hrania sa s elektronickými zapojeniami, pre ňu nepochopiteľne poprepájanými na jeho stole.

Aj teraz v aute polohlasom vysypal jednu dlhú rýchlu slohu pesničky Kennyho Rogersa.

„A vieš čo?“ ozval sa. „Andrew vie veľmi dobre spievať. Žrali mu to chlapi aj baby. Takými vecami, ako je spev, rád dokazoval svoju výnimočnosť. Vytrieskal z toho jednak obdiv a jednak výhody pre seba.“

„Som na neho veľmi zvedavá.“

„Ako to myslíš?“ zvážnel prekvapený pán Grass. „Kde by sme ho stretli?“

„Dúfam, že ho vyhľadáme.“

„Nechcem ho hľadať,“ riekol pán Grass odmietavo. „Chcem žiť päťtisíc kilometrov ďaleko a nemusieť ho stretať. Chcem žiť v tvojej tesnej blízkosti, stretať hŕstku obozretne vybraných ľudí, rozhodne nestretať väčšinu sveta, z domu vychádzať len po zotmení a zdržiavať sa najmä v bezpečnej a zdravej prírode. Môj brat je hlučný narcis, prefíkaný a mazaný človek. V neposlednom rade by ťa zaručene chcel dostať do postele.“

kapitola 2

Kým prišli k vodopádom, bola už tma. Auto zaparkovali na parkovisku neďaleko Horseshoe Falls a peši zašli na nábrežie. Vodopády boli presvietené reflektormi. Vyzeralo to pôsobivo.

„Sú krajšie než za dňa," povedal Arthur Grass. Jeho manželka kráčala vedľa neho odetá v ľahučkej dlhej zelenej sukni a tričku s krátkymi rukávmi, vlasy zopnuté v cope. Na páse mala ľadvinku, v ktorej mala svoje aj Arthurove doklady, doklady od kontajnera, kreditky aj peniaze v hotovosti. Bola to *veľmi* vzácna taštička. Arthur mal na sebe džínsy a džínsovú vestu bez rukávov. Vyzerali ako párik vysokoškolákov.

„Koľko razy si tu už bol?"

„Toto je asi šiesty raz. Vždy za dňa. Bavilo ma to desať minút. Takto presvetlené sú zaujímavejšie, no najneskôr o pätnásť minút človek začne rozmýšľať, čo mal dnes ešte na pláne."

„Asi máš pravdu. Je to tu pekné, voda je pôsobivá a dá sa na ňu pozerať dlhú chvíľu. Ale nie je to činnosť. Je to, ako keby v galérii viseli iba dva obrazy – American Falls a Horseshoe Falls. Pekné. Ideme už? Niečo by som zjedla."

V zhode názorov i pocitov sa chytili za ruky a neďaleko Rainbow Bridge sa otočili nazad. Míňajúc iné páriky, skupinky i jednotlivcov, sa vrátili po nábreží späť ku Horseshoe a odtiaľ k autu. Parkovisko bolo poloprázdne, turisti zvoľna odchádzali. Na krajinu okolo svetoznámeho prírodného výtvoru sadala noc.

„Ideme si nájsť motel tu v okolí, alebo prejdeme do Štátov a nájdeme si motel tam?“ opýtal sa Arthur.

„Nezabudol si na niečo?“ riekla Saša. Naklonila hlavu a ponad strechu auta spýtavo hľadela na manžela. „Nechcel si so mnou niečo v tomto veľkom aute skúsiť?“

„To som teda chcel,“ usmial sa. „Ale spať v ňom nemusíme.“

Nakoniec predsa spali. Odviezli sa nahor po úzkej ceste proti prúdu rieky Niagara nad vodopádom Horseshoe, našli si miesto medzi kroviskami asi dvadsať metrov od cesty, zhasli svetlá, v kabíne si sklopením veľkého predného operadla zhotovili lôžkovú úpravu.

Boli to dospelí ľudia, ktorí zrelým, stabilným a aktívnym spôsobom milovali jeden druhého. Priaznivou hrou osudu sa potom stalo, že aj po sexuálnej stránke boli jeden pre druhého tým najatraktívnejším a telesne najžiaducejším partnerom, akého jeden i druhý v živote mali, a táto príťažlivosť, silná, priam chemická vzájomná náklonnosť, obohacovala ich život a robila ich manželský vzťah v skrytosti pikantným a telesne aj citovo štedro nasycovaným.

Potom sa im už nechcelo nikam ísť. Mali so sebou všetko potrebné, aby mohli zostať na mieste; mali dva spacie vaky, vodu v bandaske na hygienu a balenú vodu na pitie, dostatok potravín, varič aj kempovacie riady. Všetko si to nakúpili v Toronte po tom, ako si kúpili auto. Rátali s tým, že cestou do Jersey City budú niekoľko razy nocovať práve tak, ako sa rozhodli dnes večer.

Alexandra zjedla dva chutné poľské párky, Arthur veľkú uhorku, na ktorú si štedro sypal morskú soľ. Svietili si slabou lampičkou na stĺpiku dverí, potom sa Arthur spýtal Saše, či chce ešte čítať, a keď nechcela, zhasli. Jeden spacák rozprestreli pod seba, druhým sa zakryli.

„Keby sa už dalo kúpať,“ zívla Alexandra. „Ráno by sme

si vliezli nahí do rieky a to by bola naša hygiena. Ako šťastní tuláci. Prečo by sme nakoniec... poďme trošku kempovať," navrhla. „Nemyslím hneď. Až keď si obstaráme bývanie a nasťahujeme si naše veci z kontajnera. Urobíme si dvojtýždňovú dovolenku. Alebo aj troj."

„To by sme mohli. Môžeme sa do New York City poponáhľať, nebudeme sa cestou zdržiavať..."

„... iba u Barbory a Patricka," prerušila ho. „Tam sa musíme zastaviť. Barboru som nevidela od výšky. Boli sme kamarátky."

„Nebudeme sa cestou zdržiavať než u Barbory a Patricka," pokračoval Arthur. „Pri New Yorku si zadovážime vyhovujúci domček. Ešte predtým musíme obstarať sklad a uskladniť naše veci a motorky z kontajnera. To vybavíme rýchlo, nemal by to byť problém. V kontajneri veci zostať nemôžu, lebo jeho nájom je ďaleko drahší než prenájom skladu. Nájdeme si lacný motel na čas, kým kúpime dom a zabývame sa. To bude začiatok júna, ideálny čas vyraziť na kempovaciu dovolenku."

„Na stredozápad?" potešila sa Alexandra. „Kúpime si dobrú mapu a naplánujeme si nejakú rozumnú trasu?"

„Hoci aj na stredozápad," súhlasil. „Spime už, voňavá hlavička," riekol a pošimral jej vo vlasoch.

Hocijako bolo ráno príjemne, neprichádzalo do úvahy okúpať sa v širokej, na tých miestach pokojne tečúcej Niagara river. Umyli sa z päťgalónovej bandasky. Boli pritom celkom nahí, voda chladila a Alexandra výskala. Aj inak otužilý Arthur zhlboka vzdychol, keď čupel v tráve a Saša na neho zhora pomaly liala chladnú vodu. Vyšúchali sa uterákmi, potom si na variči v kotlíku zohriali fazuľu s mäsom a o ôsmej ráno vyrazili na cestu späť. Šoférovala opäť Alexandra, obrovské auto s automatickou prevodovkou ju bavilo.

Popri Niagara river sa vrátili k vodopádom, premotali sa

ku hraničnému prechodu Rainbow Bridge a bez dlhšieho zdržania prešli do Spojených štátov. Obaja mali v pase päťročné víza na pobyt a prácu. Keď sa ocitli za mostom na americkej strane, Alexandra povedala: „A sme... doma."

„*Dúfajme*, že nám to tu bude dobrým domovom," vzdychol Arthur. Pohodlne sa usadil pri Alexandre. Ruku jej položil na zátylok, prstami začal jemne hladiť šiju. „Presťahovali sme sa do Anglicka..."

„... no zistili sme, že nie sme Angličania," doplnila ho, keď nechal zvyšok vety nedopovedaný visieť v priestore. „Teraz to skúšame v Štátoch. Sme tuláci. A nevadí – chcela som len dopísať tú blbú knihu," riekla živo. „Dopísať knihu a ísť niekam, kde nebudeme mať nekonečný pocit, že sme cudzinci."

„Musíme hľadieť zarábať prachy," povedal Arthur zadumane. „Príde deň, budeme dôchodcami. Čím viac dovtedy našetríme, tým lepšie nám bude."

„To sme už prebrali desať razy. Niečo dôchodku budeme dostávať zo starej vlasti, niečo z Británie a tu si vytvoríme tretiu časť. K tomu máme našetrené, k tomu ešte, čo sme dostali za loď a byt."

„Tu zaplatíme za dom a loď to, čo sme dostali tam," usúdil Arthur. „Možno o niečo málo menej."

„Dobre, ale niečo našetrené máme a ty vieš zarábať peniaze."

„Trochu," pripustil. „Aspoň ako-tak. Ale nebaví ma to. Chcel by som s tebou jazdiť na motorke, chodiť na hory a do prérií a na more, a aj trochu si zalietať a ešte pár razy ísť do Južnej Ameriky na ryby a na plavbu po rieke a na filmovačku do Mato Grosso. To všetko by ma bavilo. Zarábať prachy ma nebaví. Robím to, lebo musím. A ty, lásočka," riekol veselo, „zarobíš kopu peňazí, keď napíšeš túto druhú knižku, čo ju teraz začínaš."

„Či niečo zarobím sa ešte len ukáže," odvetila Saša realisticky. „Začiatok je zatiaľ v štádiu, že premýšľam nad príbehom

a riešim, či si kúpim novú ergonomickú klávesnicu alebo či vystačím so starou."

Svet začínali kúpať slnečné lúče, všetko vyzeralo krásne, veselo, bezstarostne. Šíra, prívetivá, farebná Amerika im akoby mávala pozdĺž ciest, po ktorých uháňali k Buffalo. Najprv prefrčali rovnou a dosť prázdnou Ferry avenue cez Niagara Falls, až sa dostali na štátnu cestu šesťdesiatdva, po nej na diaľnicu lemujúcu Buffalo cez predmestia. Z tej odbočili na východ na diaľnicu číslo 90, Alexandra stúpla na plyn, zrovnala rýchlosť s ostatnými autami a uvoľnene si vyložila ľavú nohu. Riadila len jednou rukou. Pán Grass ju nenápadne pozoroval. Voľnou dlhou sukňou, jednoduchými dlhými vlasmi, obyčajným lacným tričkom, drevenými náušnicami, celkovou nenútenosťou a imidžom nezávislosti mu pripomínala beatničku zo šesťdesiatych rokov. Akosi mu to pasovalo k autu, v ktorom sa viezli.

„Vieš," začal po chvíli, „som rád, že už nechceš učiť ani pracovať v sanatóriu."

„Ja ale mienim učiť," namietla. „Ibaže nie denne, ale len ako externistka. To znamená tak tri popoludnia do týždňa."

„A to práve sa mi páči," potvrdil Arthur. „Tri popoludnia do týždňa, to ešte ide. V Birminghame si posledný trištvrterok bola v práci dvesto hodín mesačne."

„Prepáč mi to," riekla skrúšene. „Chcela som dotiahnuť to pí ejč dí.[2] Si to rátal?" opýtala sa živšie.

„Približne áno," pripustil. „Trošku si mi chýbala. Akosi som mal pocit, že sa mi vytrácaš zo života. Vídali sme sa ráno, než sme každý zmizli do roboty, a večer, keď si prišla unavená a pravidelne si zaspávala na gauči. Ja som sa vracal z roboty o piatej, ty o deviatej. To sú štyri hodiny, ktoré by som bol býval rád trávil s tebou."

„Ale nejdeme si to vyčítať, však nie?"

„Nie, prepáč, ak to tak vyznelo. Jednoducho si sa mi vytrácala zo života a to nechcem pripustiť. Chápal som, že si

docentka a že robíš hodnotné a vážne veci, no si aj moja láska od jazera, ktorá so mnou spávala na dvadsaťročnej deke a zachránila mi život v brazílskom pralese a spávala so mnou v dunách na pobreží a...“

„... a dosť,“ zasmiala sa Alexandra. „To všetko stále som. A ešte omnoho viac. Budem toľko doma, že som zvedavá, koľko z toho času budeš môcť a chcieť byť so mnou.“

„Budem musieť zacestovať do Kolumbie aj do Indie,“ upozornil ju. „Pôjdeš so mnou?“

„Rozhodne,“ prisvedčila. „A chcela som sa ťa opýtať... sme už rozhodnutí, že chceme vlastný malý dom do sto kilometrov od New York City?“

„Myslel som, že áno,“ odvetil trochu prekvapene. „Skoro by som si predstavoval zas nie úplne malý. Máš na mysli niečo...“

„Ani nie. Nič konkrétne. Len nechcem, aby sa z nás nepozorovane stali snobi. Začneš obchodovať s drahokamami, budeme bývať v honosnom dome...“

„... zas až honosný nebude určite,“ namietol pán Grass. „Nemáme na to. A chceme nechať si niečo na loď. Vlastne na to nemáme v žiadnom prípade, lebo za dobrý dom dáme dvestotisíc – a to nebude ani veľký, ani honosný. Zato loď tu obstaráme skoro zadarmo. Takú ako bola Newfoundlove zadovážime do pätnásťtisíc. A čo sa týka toho *obchodníka s drahokamami*, to nemusí značiť väčší zárobok, než keď som doteraz obchodoval s niklom a s meďou. Rozdiel je v tom, že táto komodita je malá a ľahká. Zarobiť dobré prachy dokážem aj na medi z Chile a fungovalo by mi to až do penzie. Drahokamy idem skúsiť ako niečo nové, malé a v čase prebiehajúcej konjunktúry na svetovom trhu. A tiež preto, lebo mám dôvod chodievať do Kolumbie a obchodovať v španielčine, čo – ako vieš – ma baví. To ale platí aj o medi a Chile, takže tento argument nemá zmysel.“

„Myslím, že ti ide o to naštartovať niečo nové. Je to asi pre teba forma dobrodružstva.“

„Neviem, možno. Ty si psychologička. Ale ja nie som klient, pamätáš? Mňa doma neanalyzujeme."

„No tak. Táto debata nemá vyústiť do hádky."

„Nie," súhlasil. „Nehádavame sa. A teraz sme v Štátoch. Užívajme si to. Nikoho nezaujíma, skadiaľ sme, ak hovoríme anglicky a zarábame si na svoj život sami."

„Preto sme si vybrali také kozmopolitné a prisťahovalecké miesto, ako je New York City," prisvedčila. „Pýtala som sa na ten dom, pretože sa mi často vracia na myseľ to, ako si mi opísal tú osadu trailerov, kde si bol strávil pár mesiacov. Podľa tvojho opisu to bola pekná, tichá, čistá dedinka, žiadne parkovisko prívesov."

„To naozaj bola," potvrdil pán Grass. Útulná, čistá a úplne bezpečná dedinka. Žiadne prašivé zhromaždisko prívesov obývaných asociálmi. A ten trailer, čo som v ňom býval, bol nádherný a komfortný."

„Neuvažoval si..."

„Saška!" riekol Arthur prekvapene. „Smeruješ k tomu, že by sme si našli také niečo? Je to slušný spôsob bývania pre ľudí s ročným príjmom tak dvadsať, dvadsaťpäťtisíc. My dvaja sme za posledné štyri roky zarábali spolu v priemere a prerátané z eura na doláre najmenej osemdesiattisíc ročne. To naozaj najmenej a po zdanení. Myslím, že si môžeme nájsť niečo zodpovedajúce takému príjmu, a nemusíme chcieť niečo, čo je pre ľudí o dve príjmové kategórie nižšie."

„Tak... dobre," vzdychla Alexandra. „Ako chceš."

„To nie," ohradil sa Arthur. „Musí to byť výsledok dohody. Ak by si naozaj chcela skúsiť trailer, nemám podstatné námietky. Ak to bude krásny, nový a veľký trailer, umiestnený v naozaj perfektnom mobilhome parku. *Perfektnom* značí slušní ľudia, trailery ďaleko od seba, samé nové, vo výbornom stave, čisté prostredie, stromy..."

„... bezpečne aby tam bolo v prvom rade," pripojila sa pani

Grass k manželovmu výpočtu. „Na krásnom mieste krásny trailerhaus – tak by si súhlasil?“

„Áno. Čo ťa tak láka na bývaní v traileri?“

„Neviem presne,“ riekla váhavo. „Dielom ma vtedy nadchol tvoj opis. To, ako sa ti to celé páčilo – trailer, miesto, všetko, ako si mi opísal. A dielom aj jedna telenovela z Kalifornie, čiastočne sa odohrávajúca v trailers parku.“

„Ty si pozerávala telenovelu?“

„Po očku, trochu, pred rokmi. Hej,“ zvolala, keď si všimla, že Arthur sa pobavene škerí. „Bola som osamelá ženská a mala som priveľa času. Kde si bol vtedy? Mal si ma nájsť a zbaliť oveľa skôr, nebola by som pozerávala hlúpe telenovely.“

„Rád by som to bol býval urobil.“

„Veď hej, prepáč.“ Na chvíľu zaklonila hlavu k prstom hladiacim jej šiju. „Koľko by sme tak ušetrili?“

„Kúpou trailera? Neviem to presne odhadnúť, ale veľa. Platíme len cenu trailera, a ten si môžeme dovoliť aj úplne nový, a cenu za prenájom miesta, čo relatívne nie je veľa v porovnaní s cenou pozemku, ak by sme kupovali dom. Určite ušetríme najmenej polovicu, než koľko by nás stál vlastný dom. Alebo viac.“

„Tie peniažky by sme si odložili na horšie časy,“ povedala Saša. „Nevieme, čo môže prísť. Mať dobrú sumu ako železnú rezervu sa nám môže hodiť.“

„Tak o to ide? Máš strach minúť všetky prachy?“

„Je to jeden z faktorov,“ pripustila. „Ale nie jediný.“

„Nemám nič proti bývaniu v novom traileri, ak nájdeme skutočne bohovský mobilhome park,“ uzavrel pán Grass.

Alexandra sa snažila navnadiť manžela na kúpu lacnejšieho bývania. Bála sa, či príchodom do Spojených štátov neklesnú ich príjmy natoľko, že to negatívne ovplyvní ich životnú úroveň. Jej plat vysokoškolskej pedagogičky a ústavnej psychologičky, predstavujúci bežný príjem anglickej strednej vrstvy,

končil a mal ho nahradiť skromný príjem externe prednášajúcej asistentky na štátnej univerzite, s čím však mala začať až od nového roka. Arthurov solídny príjem z firmy, obchodujúcej s kovmi a s odpadom, končil tiež. Celú firmu previedol na svoju asistentku, zanechal jej obchodnú značku a klientelu, vzal si len konto s vytvorenou rezervou. Alexandre sa to trošku nepáčilo, firma mala podľa nej značnú cenu, ale Arthur jej vysvetlil, že celá existencia firmy je založená na tom, čo robí on. Vezme si všetky peniaze, asistentke prenechá kanceláriu, dva počítače, pár zákazníkov – pre tých by zo Spojených štátov i tak pracovať nemohol. Odíde a firma buď zastane, alebo sa stane niečím novým v rukách novej majiteľky. Na smotanu z jej práce nemá ani zálusk, ani žiaden nárok.

Alexandra toto vysvetlenie, podané širšie a zložitejšie, pokladala za púhu racionalizáciu toho, o čo Arthurovi v skutočnosti išlo – chcel sa firmy zbaviť, nebavila ho už, a nechcel musieť ju predávať, čiže zháňať záujemcu, ktorý by ju kúpil; jeho asistentka by asi firmu nekúpila, pretože by nemala čím zaplatiť. S príchodom nového majiteľa by skončila. Z toho vyplýva predpoklad, že by stratila záujem naozaj pracovať a Arthur by musel aj pracovať dva razy toľko, aj snažiť sa predať. To nechcel. Chcel mať pokoj, vziať si peniaze z firemného konta, previesť firmu na novú majiteľku a bez starostí a akejkoľvek záťaže od toho celého odísť. Na firemnom konte veľa nebolo, pretože zisk priebežne delil medzi seba, svoju asistentku, ďalšiu zamestnankyňu, pokrývali sa režijné náklady a dane, a len neveľké percento zhromažďoval ako investičné a rozvojové zaistenie, ako to nazýval. Od tohto zaistenia si vzal kreditku a tým pokladal svoje nároky pri prevedení firmy na asistentku za naplnené.

Dohromady mali tri kontá a na nich zdanené peniaze z troch rôznych zdrojov. Jedným bol investičný a rozvojový účet z firmy, s ktorým Arthur nič nerobil, len zmenil jeho registráciu v banke na seba a kreditku od neho jednoducho

vložil k Saši do puzdra. Druhým bolo Arthurovo debetné konto, na ktoré si vyplácal to, čo bol po zdanení zarobil. Tretie konto bolo Alexandrino, dostávala naň svoj plat, a teraz pred niekoľkými týždňami naň dostala aj honorár za knihu. Keďže išlo o obmedzený náklad odbornej knihy pre študentov psychológie, suma nebola ktovieako vysoká. Úhrnom, aj so sumou čo dostali za byt v Birminghame, mali asi tristopäťdesiattisíc. Saša z nich chcela uchovať čo najviac.

kapitola 3

Do malého univerzitného mestečka Ithaca dorazili krátko po poludní, po štyroch hodinách jazdy s jednou polhodinovou prestávkou, strávenou na truckstope na diaľnici blízo odbočky na Clifton Springs. Ithaca leží na južnom cípe jazera Cayuga, jedného zo známych jazier Finger Lakes, čo ozvláštňujú prírodný ráz štátu New York ako nejaké obrie vodné prsty, rozložené vedľa seba približne medzi Buffalom a Syracuse a smerujúce od severu k juhu. Cayuga Lake je najväčším z nich a dáva mestečku Ithaca jeho príjemný rekreačný esprit.

Štátna deväťdesiatšestka ich zaviedla do juhozápadnej časti mesta. Tam sa za križovatkou Arthur s lístkom v ruke opýtal policajta na cestu, vrátil sa do auta a o desať minúť boli v štvrti, v ktorej potom už bez ťažkostí našli Buttermilk street. Bola to tichá ulica, vedúca cez neveľkú štvrť starších rodinných domov a malých, najviac trojpodlažných bytoviek. Cestu lemovali chodníky a pásy trávy so stromami, všade vládol kľud, ľudí málo a doprava takmer žiadna.

Na čísle 0550 stál dvojpodlažný modrobiely dom s ôsmimi bytmi. Na malom parkovisku vedľa domu stálo pár áut, väčšia časť plochy vysypanej bielym makadamom bola prázdna. Alexandra zaparkovala, vypla motor aj country rádio. „Musí to byť tu," povedala do ticha. Oprela sa o Arthura. „Som ukonaná."

„Štyri hodiny si šoférovala. Každý by bol ukonaný."

„Rada šoférujem tento autiak," povzdychla. „To som zistila v Amerike ako prvé. Majú tu krásne obrovské autá a jazdia pomaly. Baví ma šoférovať tu," vysvetlila so zaklonenou hlavou a zatvorenými očami.

Pán Grass ju pohladil po tvári, pridržal ruku na jej líci a hrdle. „Si bledučká a krásna," povedal. „A unavená."

„Poďme k tým Banaryovcom," riekla. „Dáme si kávu a odpočinieme si. Možno nás ubytujú. Len aby boli o takomto čase doma."

„Ak nebudú, zájdeme si na kávičku do Deli a vrátime sa neskôr, dobre?"

Alexandra si pripla ľadvinku s dokladmi a kreditkami a zamkla auto. Hneď za vchodom ich čakala stará pani v domácich šatách a melírom na vlasoch. Stála na plošinke zvýšeného prízemia pri otvorených dverách do bytu, z ktorého vanulo starým brokátom a zápražkou. Opýtala sa, koho hľadajú. Arthura, odetého v džínsových kraťasoch, vyrobených zo starých dlhých denimiek jednoduchým odstrihnutím nad kolenami, si nedôverčivo premeriavala. Široko sa na ňu usmial. Saša vysvetlila, ku komu potrebujú ísť. „Na poschodí," ukázala stará pani prstom do stropu. „Byt číslo šesť. Zo schodov doprava. Pán Banary je v práci," dodala, keď sa pohli nahor schodmi. „Pani Banary je tehotná," pridala, keď jej zmizli z očí.

„Ovaka komšijica je čitava sreča,"[3] povedal Arhur nevýrazne. Dom vŕzgal starobou a zanedbanou údržbou. Na všetkom, na čo sa pozreli, bolo vidno mnohé vrstvy bielej a belasej farby z každoročného natierania. Zo schodov zahli vpravo, prešli niekoľko krokov a zastali pred dverami vľavo s číslom šesť, namaľovaným čiernou farbou na preklade zárubne. Aj dvere, ako všetko vôkol, niesli na sebe kabát dlhoročného štedrého natierania. Arthur a Saša na seba spýtavo pozreli. Patrick a Barbora Banary žili v Štátoch takmer dvadsať rokov. Toto nebol dom pre úspešných. Alexandra opatrne zaklopala. Ča-

kali pol minúty, potom Arthur zaťukal o vlások počuteľnejšie. Po malej chvíli sa dvere roztvorili. Stála v nich štyridsiatnička s mastnou pleťou, gaštanovými vlasmi, v krátkych tesných modrých šatách. Šaty jej veľmi nápadne obrysovávali ostro vystúpené guľaté brucho. Vyzeralo to, ako keby si zo žartu napchala pod normálne padnúce šaty futbalovú loptu. Chcelo to ešte dve čísla.

„Saša," zalomila žena rukami. Chytila sa za ústa. „Bože. Poď – poďte ďalej," roztvorila dvere a odstúpila sa. Alexandra vošla prvá. Opatrne sa objali. Potom žena napriahla ruku k Arthurovi: „Vy budete Dino, však?"

„Som Arthur Jethro Grass," povedal sucho, zo zdvorilej vzdialenosti pridržiac podávanú ruku.

„Arthur, môj manžel," vyhŕkla Saša náhlivo. „Prepáč, že som ti neposlala oznámenie. Neposlala som vlastne nikomu. Vzali sme to celé veľmi komorne."

Barbora Banary ich zaviedla do kuchynskej časti nezaujímavo zariadenej obývačky s huňatým kobercom a pomaly sa otáčajúcim stropným ventilátorom. Posadili sa k stolu. Nasledovala káva z kávovaru. Pán Grass po prvom ochutnaní zatúžil po tureckej káve od tureckého barmana, po presse od taliana, po café de manha od brazílskej domácej. Alexandra sa do svojho hrnčeka pustila veľkými hltmi, vedel však, že ani jej nechutí, iba sa snaží postaviť sa na nohy. Bolo mu jej ľúto, želal si, aby sa mohla uložiť do postele a dosýta sa vyspať.

Nepočúval, zámerne prestal počúvať rozhovor, ktorý ho nezaujímal. Alexandra povie všetko potrebné aj za neho, aj o ňom, aj o nich oboch. Alexandra, krásna a chytrá holka, s ktorou sa pustili do veľmi odvážnej veci, niekto by povedal do dobrodružstva, iný dokonca do hazardu. Opustili náhle svoju stabilnú a bezpečnú existenciu v Británii. Zato, že Saša prestala znášať pripomienky nadriadených k dĺžke jej sukní a k počtu rozopnutých gombíkov na blúzke. Je vyni-

kajúcou odborníčkou, napísala odbornú knihu a obhájila na nej vedeckú hodnosť, prednáša a zarába – totiž *prednášala* a *zarábala* –, ale niečo jej celý čas nesedelo. Arthur si všímal, ako veľmi má rada jazdievať cez víkendy na motorkách na západné pobrežie a tráviť s ním dni na cestách a noci v stane v dunách a na útesoch. A ako v nedeľu večer stratí náladu, potom celý týždeň zodpovedne pracuje, no už v stredu sa večer utáborí na Arthurovi na gauči v ich útulnej obývačke a začne plánovať víkend. Zisťuje počasie, zisťuje, na čo má Arthur chuť, až nájde spoločný záujem a ožije. K tomu kdesi natrafila na poviedku či krátku novelu o tom, ako premiér ktoréhosi indického štátu dlho žil usporiadaným životom a pracoval ako verný a spoľahlivý úradník, až to dotiahol na predsedu regionálnej vlády, túto funkciu zastával po dobu niekoľkých rokov, potom sa slušne rozlúčil s úradom aj s politikou, opustil celý svoj dovtedajší život, vzal kutňu, palicu a sandále, a odišiel za novým životom. Sám, bez všetkého, vo veku vyššom než na konci stredného veku. Tá poviedka akoby ju opantávala, čítala ju znova a znova.

A teraz sú tu, v Spojených štátoch. Všetko, čo mali, premenili na peniaze, až na pár vecí, s ktorými sa nechceli rozlúčiť, ako sú ich motorky, Sašin obľúbený nábytok a obrazy.

„Trochu zasa maľujem," povedala Alexandra a pritiahla tým Arthurovu pozornosť.

„Bola si fantastická maliarka," zareagovala Barbora. „Všetky sme ťa obdivovali a závideli sme ti tvoj kumšt."

„Teraz je ešte oveľa lepšia," pripojil sa Arthur. „Videl som Saškine veci spred dvadsiatich rokov a vídam terajšie, takže to dokážem porovnať."

„Som príšerná amatérka," namietla Alexandra vecne. „Spomínam to preto, lebo Borka," obrátila sa k Arthurovi, „chcela vedieť, či robím aj niečo také, čo som robievala kedysi, keď sme boli vysokoškoláčky."

„Poznali sme sa už na strednej," riekla Barbora, „v Ľubľane.

Ja som bola prváčka, ty štvrtáčka. A takisto na výške, už na Slovensku. Ja prváčka, ty štvrtáčka. Ja v druhom, ty v piatom. A v tom roku sme obe aj skončili. Ty s diplomom, ja ako predavačka v jednom bratislavskom obchoďáku."

„A čo robíte teraz?" chcel vedieť Arthur. Vzápätí oľutoval, že sa opýtal, lebo o tom pravdepodobne hovorili, kým nepočúval.

„Bol si zamyslený," povedala Saša jemne a pohladila ho po ramene. „Už sme to spomínali."

„Starám sa o tri deti. Aj dnes popoludní idem do práce." Pozrela na hodinky. „O druhej. Zostanete tu do štvrtej sami, kým príde Patrick."

Patrick Banary, nízky chlap vo veku približne štyridsať, s hustými blond dlhými vlasmi zvlnenými od trvalej ondulácie, vyzeral ako starnúci playboy z osemdesiateho tretieho, keď takú trvalú a takú dĺžku vlasov nosili v Zahrebe popoví speváci a osemnásťroční motorkári. Arthur ho rezervovane pozoroval počas rozhovoru s Alexandrou. Zapájal sa len minimálne. Po polhodine musel v duchu pripustiť, že napriek prvému dojmu z mladíckeho retro vzhľadu, nevhodného pre starnúceho štyridsaťročného chlapa, pán Banary je bystrý a vtipný chlapík. Potešilo ho to; cítil by sa čudne, keby mu mali byť proti srsti *obaja* priatelia jeho ženy. Barbora tak trochu bola; jej manžel, chvalabohu, nie.

Dostal chuť na fajku. Opýtal sa, či by im nevadilo, keby zašiel von zapáliť si. „Aj ja fajčím, ale len v robote," riekol pán Banary s porozumením. „Dajte si z mojich, fajčím Magna."

„Ďakujem, nie." Arthur sa postavil. „Nefajčím cigarety. Iba fajku a cigary."

Rýchlo a potichu zbehol dolu schodmi. V aute sa rozhodol pre vynikajúcu venezuelskú cigaru. Mal ich ešte určitú zásobu od kamaráta venezuelského cigána, s ktorým sa bol zoznámil za podivuhodných okolností v Brazílii. Chvíľu len tak bafkal

s otvorenými dverami, spomínal na kamoša, na to, ako vtedy žili, ako videli budúcnosť a ako je vždy všetko inak. Teraz mal už pár dní nanič pocit. Nevedel to vysvetliť ani sám sebe a nevedel by ani Saši, keby sa opýtala. No ona, zvyčajne pozorná a vnímajúca najjemnejšie nuansy všetkého, čo sa nachádzalo v jej bezprostrednom okolí, sa nič nepýtala. Zdalo sa, že je spokojná s prítomnosťou a dychtivo hľadí do budúcnosti. On až tak dychtivo dopredu nehľadel. Zato by celkom ochotne oželel nocovať u Banaryovcov a ešte večer by vyrazil na cestu do New York City, do slávneho Veľkého Jablka, v ktorom sa vždy nájde miesto a šanca pre každého prisťahovalca.

Po Barborinom odchode si Alexandra poldruha hodiny zdriemla na gauči v obývačke, potom sa spolu osprchovali. Arthur jej vo vani hladil prsia a pár razy sa pobozkali, no nič nad to v cudzej kúpeľni robiť nemienili. Sotva sa opäť usadili pri stole v kuchyni, vrátil sa z práce pán Banary. Už o nich vedel, jeho žena sa zastavila u neho v zamestnaní. Pán Grass nevedel, či sa má opýtať, kto je Dino. Alexandrin bývalý manžel sa volal Giuseppe; po ňom, ako mu bola povedala, už nemala žiadnu známosť, až po ich stretnutie pri jazere, z ktorého vzišiel ich teraz už päť rokov trvajúci spoločný život. Nakoniec, načo by mu to bolo, uzavrel v duchu. Ak Saša chce, spomenie to sama.

Sedel v aute. Bolo to príjemné, sedieť a pozorovať. Po chvíli naštartoval, zatvoril dvere a s cigarou medzi zubami opatrne vyviedol automobil na cestu. Bol už podvečer, pribudlo zopár chodcov, niekoľko áut na ceste; blikajúci žltý školský autobus vypustil hlúčik starších detí a pokračoval hore ulicou. Arthur sa pohol za ním. Veľký Buick Riviera, *classic* z osemdesiatych rokov, ho bavil podobne ako Sašu. Bol zvyknutý na veľmi dobré jazdné vlastnosti technicky vyspelých európskych áut, tu však mala doprava iný charakter a pravý americký koráb bol stále výborne používateľný – a zábavný zároveň. Predsta-

vil si v hlave, kde asi leží jazero, na najbližšej križovatke odbočil vpravo a naverímboha sa držal severozápadného smeru. Otvoril si okno, vyložil lakeť, jednou rukou fajčil lahodnú silnú cigaru, druhou ležérne šoféroval. Bolo teplo ako v júni. Bál sa, aby sa to nezvrtlo späť. Súčasné počasie nemohlo byť na tejto rovnobežke vo vnútrozemí kontinentu bežné. Ozajstné skoré leto.

Napokon k jazeru trafil. Zbadal lesklú hladinu asi pol kilometra vľavo. Po niekoľkých odbočeniach ho cesta priviedla do miest, kde cíp jazera zabiehal do riedkych jelšových hájov. Na brehoch i nad vodou stáli drevené stavby lodeníc a športových klubov, na trávnatej ploche parkovalo niekoľko karavanov a člnov na prepravných podvozkoch. Ďalej stálo niekoľko malých plachetníc, zapretých drevenými kolmi. Na najbližšom móle grilovala partia na plynovom grile.

Z brehu pozoroval jazero. Čakal by rušné popoludnie, no hladina bola až na párik kačíc prázdna. Na protiľahlej strane zátoky bol breh spevnený hrubými drevenými kolmi. Ponad ne sa k vode skláňali vŕby. Bolo to veľmi pekné, tiché miesto. Vpravo vo vzdialenosti sotva dvadsať metrov stála malá lodenica s vybudovaným betónovým sklzom. Veľký čiernobiely nápis žiadal zaplatiť desať dolárov ešte pred jeho použitím. Pred lodenicou sa nachádzalo pevné brežné mólo, ktorého paluba umožňovala na jednej strane vstupovať priamo do lodenice, na druhej strane čnelo v polmetrovej výške nad hladinu a umožňovalo nástup a výstup do člna či loďky.

„Preciso de licenca de pesca,“[4] zašomral s myšlienkami pri venezuelskom kamošovi a rybačke z člna na rieke Mapuera v štáte Pará v brazílskej Amazónii. Dostal chuť na grilovanú rybku, vôňu ktorých k nemu sfukoval ľahký podvečerný vetrík zobďaleč od partie na móle.

Cestou nazad sa zastavil v športovom obchode. Kúpil plynový gril takej veľkosti, aby sa zmestil do batožinového

priestoru automobilu. Nedalo mu, vrátil sa, zašiel do oddelenia palných zbraní. Chvíľu mlčky prezeral znamenitú ponuku, potom si nechal ukázať jeden longrifle[5] poloautomat v pištoľovom kalibri. Nakoniec si kúpil katalóg zbraní a jednu malokalibrovku v akcii za deväťdesiatdeväť dolárov aj s plným čajovým hrnčekom nábojov zdarma. Hrnček mal na sebe pekný poľovnícky motív, bol prekrytý celofánom a previazaný stužkou. Vôbec tú pušku nepotreboval. Dohromady minul dvestopäťdesiat dolárov. Musel to urobiť, i keď mali plán šetriť. Potreboval nejako zahnať ten nanič pocit, vytvoriť si nejaké potvrdenie toho, kým a čím je. Poškuľoval po nádhernej Springfieldke, stála však päť stoviek plus daň. Oči mu zabiehali aj k rybárskym prútom. Všetky jeho rybárske propriety ho čakajú v kontajneri, šestnásteho na termináli v Jersey. Ostal pri lacnej čínskej malorážke pre seba a grile pre nich oboch, pretože aj to stačilo na zriedenie vytrvalého nanič pocitu, ktorý ho sprevádzal od zdĺhavej turbulencie nad Newfoundlandom, hodinu pred pristátím na Toronto Pearson.

„Once there was a way to get back homeward,“[6] zaspieval si potichu v aute, cvakol pákou voliča a zaradil sa do prúdu áut smerujúcich do mesta. „Once there was a way to get back home,“ pridal ešte jeden verš. „Nikdy som nerozchodil, že zomrel Charles Bronson,“ riekol potom bez súvisu. Možno tam súvis aj bol, no on si ho neuvedomoval a ani sa mu to nechcelo analyzovať.

Keď prišiel späť na Buttermilk street, bolo už šero. Barbora sa vrátila z práce, sedeli v obývačke a jedli pizzu z mikrovlnky. Zacítil prudkú ľútosť, že sa nepokúsil pridať sa k partii okolo grilu na móle. Vzápätí sa za ten pocit zahanbil. Tu sedela jeho žena, jeho krásna, nežná láska.

Kto dočerta môže byť Dino?

„Ahoj, tulák,“ riekla Saša. „Večeriame. Budeš tiež?“

Grilovanú rybku chcem, pomyslel si. Mám jesť polotovar z mrazáku, vysterilizovaný v mikrovlnke?

„Nie toto," povedal tvrdšie, než zamýšľal. „Zájdem kúpiť ryby – ospravedlníte ma?" Obrátil sa a zmizol prv, ako stihol ktokoľvek čokoľvek povedať. Na začiatku schodov začul, že sa za ním otvorili bytové dvere. Saša, pochopil. Zastal a obrátil sa.

„Ante," riekla potichu. „Je všetko v poriadku?"

Zasa to bola ona, nežná, láskavá bytosť s hlbokými tmavými očami, zamatovým altom, s tichou naliehavosťou prehovárajúca nie k jeho sluchu, ale až zaň, kamsi hlboko do mysle. Vrátil sa pár krokov. Alexandra mu podišla v ústrety. Pobozkala ho na ústa. „Ľúbiš ma?" opýtala sa s pohľadom upretým do jeho sivomodrých očí.

„Najviac na svete," riekol pravdivo.

„Aj ja teba," šepla a chytila ho za ucho tak, ako to urobila už tisíc razy. „Tak sa nehnevaj. Dino sa o mňa uchádzal, no nechcela som ho. Barbora mi volala práve keď bol u mňa. A ak to chceš vedieť, nič nebolo. Ani raz. Bol to sukničkár, presvedčený, že ho každá strašne chce. Ja som mu nedala. Urazilo ho to a viac sme sa nestretli. Bolo to pol roka predtým, než som stretla teba."

„Som idiot," povedal. „Prosím, nehnevaj sa. Kúpil som gril, vieš?" odbočil privinúc ju k sebe. „Teraz zájdem po rybky. Ugrilujeme si ich na parkovisku. Je to americké."

kapitola 4

O grilovanie na parkovisku pri dome mali záujem len Patrick a Saša; Barbora s poukazom na zjedenú pizzu a svoje tehotenstvo ostala hore a šla spať. Ešte predtým ukázala Saši, ako sa gauč v obývačke rozkladá na celkom použiteľné dvojlôžko. Arthur napred zapálil gril, nechal ho vypáliť a zatiaľ schystal zakúpené ryby. Mali dĺžku asi pätnásť až dvadsať centimetrov, čierne chrbty a striebristé brucho, boli už vypitvané a voňali čerstvou rybinou. Stáli prijateľných pár dolárov. Arthur k nim kúpil galón lacného červeného vína, čerstvé slané rolls, fľašu najlacnejšej whisky a sójovú omáčku. Whisky a sójovú omáčku použil na potieranie rýb, víno popíjal a nalieval Saši aj Patrickovi. Ugrilované rybky boli neuveriteľne chutné.

Z Buicku im potichu spievala Diana Washington, svietili si malou turistickou neónkou, sedeli na dvoch skladacích kempovacích kresielkach a jednej stoličke, čo priniesol Patrick. Ako pohodlný veľký stôl na prípravu rýb Arthur používal ako ihrisko velikánsku prednú kapotu Buicka. Jedli pri malom kempovacom stolíku. Keď už boli sýti a večer sa stal nocou, zostávalo ešte stále zo šesť rybiek, ktoré už nemal kto zjesť. Patrick sa nechal ponúknuť voňavou venezuelskou cigarou. Saša si obliekla Arthurovu džínsovú vestu, zhovárali sa o všetkom možnom, Arthur pritom trpezlivo jedol rybku za rybkou a zapíjal ich červeným vínom, ako keby im chcel k novému životu poskytnúť červené more. No nebol namaza-

ný. Myslel na Charlesa Bronsona a na to, aké to všetko bolo kedysi, *when there was a way to get back homeward.*

Nakoniec to bol príjemný večer. Nevedeli, že na veľmi dlhý čas ich *posledný* príjemný, bezstarostný večer.

Ráno odišiel Patrick do práce. Pracoval vo firme vyrábajúcej elektronické moduly na zákazku. Ospravedlnil sa, že s nimi nemôže zostať, ale, ako povedal, v takomto mestečku je práce málo a firma ho zamestnáva na dohodu o vykonaní práce, čo značí, že za uplynulý zlý týždeň zarobil sotva deväťdesiat dolárov. Barbora zarába ako babysitter dvesto týždenne. Pôrod ich bude stáť dvetisíc. Keď to Arthur zachytil z rozhovoru Alexandry a Barbory, zahanbil sa, že si na raňajky nezašiel do Deli alebo do Subway. Nevediac o skromných finančných pomeroch Banaryovcov prijal ponuku, aby si poslúžil z ich chladničky, a pripravil si osem vajec na cibuli a obrovskom množstve slaniny. Ako darček im Alexandra priniesla z Európy nádhernú brúsenú vázu z českého krištáľu. Teraz si nebol istý, či práve to potrebovali.

Pred obedom odišli. Barbora sa zdala trochu smutná, ale neprejavila snahu ich zdržať. S Alexandrou sa rozlúčila objatím, Arthurovi podala ruku.

„Určite sa nám ozvite, keď sa v New Yorku usadíte," povedala. „Mohli by sme sa niekedy navštíviť... keď porodím a dieťatko bude väčšie."

Šoférovala opäť Alexandra. Zamierili na severné predmestie, kde podľa nadšeného odporúčania Banaryovcov bolo absolútne nevyhnutné navštíviť fantastické nákupné centrum. „My tam doslova trávievame víkendy," povedala Barbora. „Pritom skoro nič neminieme, iba chodíme po celom komplexe. Je to tam úžasné."

„Máme v kufri pušku, čo som včera kúpil," prehodil Arthur v aute, keď už Buttermilk street ostala za nimi.

„Načo nám bude puška?"

„Zastreľ ma ňou, keď začnem tráviť víkendy v nákupnom centre."

Alexandra sa zasmiala. „Nebuď k nim prísny. Žijú, ako vedia."

„Na ich mieste by som sa presťahoval za robotou. Možno by to nebolo krásne univerzitné mestečko na brehu jazera, ale v neromantickej priemyselnej zóne by zarobili trojnásobok toho, čo majú teraz, a *perfektné nákupné centrá na víkendy* sú všade."

„Máš pravdu," súhlasila Alexandra. „No oni sa z Ithacy nepohli dvadsať rokov."

„Myslím, že sa dvadsať rokov nepohli ani v ich životoch."

„Asi nie. Som... trochu sklamaná. Nie osobne – správali sa k nám pekne. Iba som čakala... ani neviem. Barbora vsadila na nesprávneho koňa. Skúšala preraziť v stolnom tenise. Kedysi bola dobrá. Byť dobrá v reprezentácii ako stredoškoláčka v trojmiliónovom Slovinsku a potom dosť dobrá na päťmiliónovom Slovensku ale neznamená byť dobrá aj v Amerike o desať alebo pätnásť rokov neskôr. Stratila niekoľko rokov a veľa peňazí snahou vypracovať sa na špicu aspoň na úrovni štátu. Jej výhry boli však skôr náhodné. Medzi špičku sa natrvalo nedostala. A vyhrávať v okrese, to by jej nikto nefinancoval, zvlášť keď mala tridsiatku na krku. Patrick ju podporoval všetkým, čo zarobil. Neviedlo to nikam. Stratili desať rokov času."

„Skadiaľ to všetko vieš?"

„Celé roky sme si občas zatelefonovali. No a včera sme sa rozprávali, kým si bol na potulkách."

Arthur mlčky premýšľal nad tým, čo mu Saša práve povedala. Život je taký, stačí niekoľko razy sa zle rozhodnúť a už to človek ani nemusí vedieť zachrániť.

Alexandra otvorila tlačidlom strešné okno nad ich hlavami. Ešte nebolo ani poludnie, a už bolo neuveriteľne teplo. Veľký Buick tíško priadol v neveľmi hustej doprave, Alexandra šo-

férovala pozorne a obratne, jej jazda bola plynulá a hladká. Nenápadným, takmer nepozorovateľným pohybom hlavy naznačila, že chce Arthurove prsty na svoju šiju pod copík, do ktorého si ráno opäť zopla vlasy.

Nákupné centrum bolo naozaj veľké a rozmanité. Obrovské parkovisko nebolo obsadené ani z jednej tretiny. Auto nechali neďaleko vchodu do potravinového supermarketu, kam mienili zájsť nakoniec, aby si nakúpili jedlo na dlhú jazdu do New York City. Dohodli sa na dvojhodinovom striedaní, aby sa už nestalo to, čo cestou z Buffala, keď Saša nechcela od Arthura vymeniť ju, a potom bola po štyroch hodinách na smrť unavená. Plánovali cestovať so striedaním sa za volantom a nevyhnutnými krátkymi pauzami, kým nebudú obaja unavení, potom sa vyspia v prvom moteli a dopoludnia dorazia záverečný úsek do Veľkého Jablka.

Ruka v ruke sa vybrali na okružnú prechádzku obrovským komplexom. S časom na tom boli dobre. U Banaryovcov strávili iba jednu noc oproti dvom až trom pôvodne predpokladaným. Dohodli sa na pokojnom strávení prvej polovice dňa bez náhlenia sa. Pohodlne im bude stačiť, keď vyrazia z Ithacy popoludní. V každom prípade budú zajtra v New York City.

Natrafili na herňu plnú moderných hracích zariadení. Arthur postál pri vynikajúcom trenažéri pilotáže vrtuľníka. Alexandra ho po očku pozorovala. Videla na ňom, ako rád by si zalietal. V trenažéri sedel bradatý muž v jeho veku. Nepilotoval dobre, rozpoznala to aj Alexandra. Po chvíli, keď sa pokúšal o kopírovanie terénu v malej výške, vletel do drôtov vysokého napätia a havaroval. Arthur vzdychol. Muž vystúpil z trenažéra a odišiel k iným zariadeniam ďalej do herne.

„Pilotujete?“ opýtal sa Arthura prizerajúci sa pán. Bol tam so svojou partnerkou, Arthur si ich všimol už predtým, keď si kupovali zmrzlinu. Boli asi o desať rokov mladší, žena tmavovlasá, štíhla a nápadne krásna, i keď oči jej zakrývali dosť veľké slnečné okuliare. Muž vyzeral pestovane a distingvova-

ne, ako úspešný mladý obchodník alebo právnik, mal na sebe svetlé elegantné nohavice voľného strihu, športovú košeľu krémovej farby a drahé kožené talianske poltopánky. Žena bola oblečená v ľahkých zelených šatách, z ktorých ponúkala na obdiv krásne ruky a nohy. Obuté mala sandále s vysokým opätkom. Zľahka oždibkávala zmrzlinu v kornútku.

„Trochu áno," prikývol Arthur. „Nie tento typ," dodal. Išlo o americký policajný vrtuľník Sikorsky.

„Je v tom podstatný rozdiel, či pilotujete taký alebo onaký vrtuľník?" opýtal sa muž so záujmom.

Arthur sa mužovi zvedavo prizrel. Málokedy sa s ním púšťali do rozhovoru neznámi príslušníci vyššej strednej vrstvy, keď mal na sebe čokoľvek také, čo nezakrývalo jeho tetované ramená. Teraz bol oblečený v kulturistickom triku bez rukávov a jeho pomaľovania bývalého člena motorkárskeho gangu boli viditeľné na pol míle. „Nie je v tom veľký rozdiel," odvetil Arthur. „Základné veci sú zhodné. Vy nelietate?"

„Žiaľ, nie. Doteraz som si vždy iba povedal, že budúci rok sa prihlásim do leteckej školy. Ste vojenský pilot?"

„To nie," Arthur sa usmial. Muž mu bol sympatický a téma ho automaticky bavila. Alexandra a mužova partnerka na seba pozreli a usmiali sa.

„Lietal som viac lietadlá než vrtuľníky. Vrtuľník som pilotoval..." Arthur zaváhal. Nechcel príliš vysvetľovať, že lietať sa naučil na ilegálnom stroji, ktorý stál desať rokov v hangári a ktorý s bratom a partiou kamošov uviedli do letuschopného stavu, keď mal sedemnásť a boli aj s bratom frekventantmi pilotného výcviku na letisku patriacom juhoslovanskej polovojenskej športovo-brannej organizácii, v ktorej sa naučil lietať na športových a turistických strojoch, skákať z lietadla na padáku, potápať sa s akvalungom, strieľať z pušky aj samopalu a pracovať s vysielačkou. Lietali ilegálne na vrtuľníku, ktorý už mal byť zošrotovaný, až dovtedy, kým sa pri jednom tvrdšom pristátí neulomila ľavá podvozková noha. Stroj roz-

trieskali a tak-tak vyviazli bez vážnejších zranení. Ďalším vrtuľníkom, na ktorom lietal istý čas pravidelne, bol stroj patriaci šéfovi medzinárodne pôsobiaceho gangu zlodejov, ktorého členom kedysi bol. Ani to nebola skúsenosť hodna vysvetľovania – i keď pre Arthura bola prinajmenšom po stránke získania pilotnej zručnosti veľmi cenná.

„... takpovediac obchodne," riekol po krátkej odmlke.

„Aké to je – pilotovať vrtuľník?" opýtal sa muž. „Myslím, či je to také, ako si predstavujem – pôžitok z riadenia a k tomu sloboda pohybu. Viete, niečo ako keď šoférujete dokonalé auto."

„Áno, ste blízo," potvrdil Arthur. „Je to podobný pocit, ale možno ešte obohatený. Pohybujete sa v troch rozmeroch a trasa nie je limitovaná cestou či dráhou."

„Teda mi odporúčate dať sa na to?" opýtal sa muž s priateľským úsmevom.

Arthur si pomyslel, že ak je tento chlap obchodník, s toľkým šarmom dokáže zrejme predať aj Verazzano Narrows Bridge.[7] „Určité áno. Ak si viete vychutnať dokonalé auto, pilotáž vás vezme ešte viac."

„Prepáčte, nepredstavil som sa. Som Lance Trenton," muž napriahol k Arthurovi dlaň.

Arthur si s ním krátko stisol ruku. Mal ju suchú a pevnú, stisk mal primerane silný, aký mávajú slušní, sebavedomí a fyzicky zdraví chlapi. „Arthur Grass," povedal. „Teší ma."

„Dovoľte mi predstaviť vám moju manželku," povedal Lance Trenton obrátiac sa k atraktívnej žene po svojom boku.

„Clara Trenton," riekla žena prívetivo. Aj ona Arthurovi podala ruku.

„Moja manželka Alexandra Grass," povedal Arthur poodstúpiac. Saša si s dvojicou rovnako podala ruku.

„Pán Grass – vyhovovalo by Arthur a Lance?"

„S potešením," prikývol Arthur.

„Tak teda, Arthur, osmelil by som sa navrhnúť vám toto –

keby ste mi na tomto trenažéri dali prvú lekciu pilotáže, zatiaľ len teoretickú, pozval by som vás na oplátku zajazdiť si na mojom Ferrari Testarossa.“ Úprimne hľadiac Arthurovi do očí čakal na odpoveď.

Pán Grass spýtavo pozrel na Alexandru. „Máme spústu času,“ povedala.

„Je to päťstopäťdesiakoňové Ferrari,“ prisadil Lance Trenton s priateľskou bodrosťou.

„Prečo nie,“ prikývol Arthur. Vybral z vrecka pár mincí a jednu päťdesiatku. „Saška, dáš mi, prosím, desinku, aby som si rozmenil?“

Alexandra siahla do vzácnej ľadvinky. Vybrala hrubý zväzok bankoviek, za ním svoju peňaženku, bankovky – celú ich hotovosť v limite, aký povoľoval zákon, teda o čosi menej než desaťtisíc – vložila späť a Arthurovi dala zo svojej peňaženky všetky mince a desaťdolárovku. Kým manipulovala s peniazmi, pani a pán Trentonovci diskrétne poodstúpili. Arthur si to všimol. Pokladal to za veľmi spôsobné.

„Tie mince hádam budú stačiť,“ povedal Arthur rátajúc štvrťáky. „Tak poďte, Lance,“ zdvihol veselo hlavu. Vstúpil do kokpitu, uloženého na hydraulických piestoch. Do štrbiny nahádzal potrebný počet mincí. Popritom začal vysvetľovať. „Let začína navigačnou a meteorologickou prípravou. To máme akože za sebou. Potom nasleduje kontrola stroja zvonka. Každý vrtuľník má k tomu manuál, postup je presne stanovený. To máme akože tiež za sebou. Zatým nasledujú povinné úkony v kabíne. Takisto – manuál. Máme to akože za sebou, no najhlavnejšie vám predsa spomeniem. Je to ručné riadenie, nožné riadenie...“

„... nezájdeme si na kávu?“ opýtala sa Clara Saše.

„A na zákusok?“ usmiala sa Alexandra. „S radosťou.“

K Trentonovcom šli ich Cadillacom. Cestou vysadili Lancea blízo jeho ďalšej garáže. Clara ich potom zaviezla do ich nád-

herného domu s bazénom. Počas príjemného rozhovoru vysvitlo, že aj Trentonovci podobne ako Grassovci sa nedávno prisťahovali. Lance Trenton bol vysokopostaveným štátnym zamestnancom a pracoval v oblasti, ktorú hmlisto označil ako federálnu výskumnú a vzdelávaciu agentúru. Arthur si pod tým nevedel predstaviť vôbec nič konkrétne, nechcel sa však vypytovať. Lance Trenton bol očividne dobre situovaný úspešný muž, kultivovaný, priateľský, pritom však veľmi zdvorilý. Jeho manželka Clara bola partnerkou v právnickej firme a za prácou cestovala z Ithacy do Syracuse. „Presťahovali sme sa kvôli Lanceovi," vysvetlila potom, čo jej manžela vysadila a ďalej pokračovali sami. „Viete, tieto federálne úrady nedávajú svojim ľuďom niekedy na výber. Ale nesťažujem sa. Mala som šťastie, že naša firma má kancelárie v Syracuse. V skutočnosti som tým postúpila. Tu v Ithace sme zohnali krásny dom za slušnú cenu. Veď o chvíľu uvidíte. Je tomu ešte len mesiac. Vlastne nie sme doteraz celkom presťahovaní. Veľa vecí máme stále v Minneapolise. A mnoho vecí v dome si predošlý majiteľ ešte neodviezol. Ale to nevadí, naše popoludnie to nijako neovplyvní."

Clara sa im obom páčila rovnako ako Lance. Bola živá, komunikatívna, pozorná. Jej mierne exotický prízvuk im znel príjemne. Rozprávali sa počas jazdy do bohatej pokojnej predmestskej štvrte na severe. Clara im ochotne odpovedala na otázky, sama sa pýtala na ich život v Británii a plány do budúcna, k Arthurovi sa správala úctivo a k Saši ako k obľúbenej priateľke.

„Sú strašne milí," povedala Alexandra, zakiaľ sa Clara ospravedlnila a chvíľočku telefonovala.

„Áno," súhlasil Arthur. V skutočnosti ho k návšteve Trentonovcov zlákalo iba Ferrari. Aj podľa neho to boli milí ľudia, no rýchle a povrchné priateľstvá neobľuboval a nebyť vidiny jazdy na pekelnom aute, bol by sa po ukážke pilotáže vrtuľníka rozlúčil a pokračovali by vo svojej ceste do New York City.

Dom bol obrovský. Obkolesovala ho hustá pestovaná zeleň, stál na veľkom pozemku s príjazdovou cestou. „Má päť spální," povedala Clara spokojne, „tri hore a dve dole." Zastali pred dvojgarážou. „Sú tam autá," vysvetlila. „Preto sme si prenajali garáž v meste. Patria pôvodnému majiteľovi. Keď si ich odvezie, zaparkujeme si naše autá sem."

Arthur si pomyslel, že on by určite radšej parkoval vo svojom dome v garáži Ferrari než autá predošlého majiteľa, no nepoznal dôvody trochu čudnej dohody a ani ho to nezaujímalo.

„Krásny biely dom," vzdychla Alexandra. „Ale my zostaneme pri tom, na čom sme sa dohodli," upozornila Arthura šibalsky. Nasledovali Claru cez vchodové dvere do rozľahlej haly. Alarm pri dverách nechala nepovšimnutý. Arthur to vzal na vedomie len okrajovo, zrejme je tu bezpečne a používajú ho hlavne v noci a počas dlhšej neprítomnosti. Clara ich zaviedla k jednej zo spální v prízemí. „Zložte sa tu, zídeme sa pri bazéne," naznačila rukou ku odsúvacím skleneným dverám vedúcim k bazénu za domom. Bazén bol veľký, vo vnútri bielo-modrý, hladina ako zrkadlo, vôkol na tráve niekoľko pohodlných plážových ležadiel. Stál tam aj záhradný krb, obďaleč bolo vidno šesťhrannú záhradnú besiedku. Pôsobilo to harmonicky a príjemne. „Plavky tu asi nemáte."

„Nie," odvetila Saša.

„My máme aj úplne nové, nepoužité – mohli by byť?"

„Pravdaže, ďakujeme," odvetila Saša naozaj potešene.

„My dve máme rovnakú postavu," riekla ešte koketne Clara.

„Len ty si krajšia," šepol Arthur, vtiahol manželku do hosťovskej spálne a mocne ju ovinul rukami. Radostne sa pobozkali. „Som krajšia?" opýtala sa so žiariacimi očami. „Nie som," odvetila sama sebe naoko smutne. „Clara je skutočná krásavica. Sú to veľmi pekní ľudia, však? A sú strašne milí."

Arthur si uvedomil, že Saša položila determinovanú otáz-